

Kruipen gaat ook

Het is onze eerste nacht in de mobilhome. Hoewel die erg comfortabel is, is het toch even wennen, zo met z'n vieren in stapelbedden in een rijdend huis. Het is ook wat zoeken naar routines. We hebben allemaal heel wat gerief mee en soms is het even zoeken naar wat waar ligt. Gelukkig is er Leo, die als goede huisvader over alles waakt. Hij heeft al een ontbijt klaarstaan voor ik uit de veren kom.

Het is die ochtend een drukte van jewelste. Meester Kristof van de Tieltsse Freinetschool Het Reuzenhuis is aangekomen met een bevriend koppel. Ook die school organiseerde tal van activiteiten ten voordele van ons onderzoek. Maar meester Kristof ging – letterlijk – een stapje verder. Twee jaar geleden liet hij zijn leerlingen van de vijfde klas mijn Compostela-tocht op een heel bijzondere manier mee beleven. Hij stapte samen met hen een deel van de Compostela-route in Vlaanderen, en vroeg hun elke week een eindje op school te lopen, zodat ze in een schooljaar tijd de hele afstand hadden afgelegd. Onnodig te zeggen dat Kristof enthousiast is over deze nieuwe actie. Hij is vastberaden een hele dag mee te lopen.

Ook Lien en Sara van College Hagelstein in Sint-Katelijne-Waver zijn er. Die laatsten ken ik al een tijdje omdat hun school al jaren bijzonder veel doet rond het thema 'jongeren en kanker'. Zo gaf ik er al meermaals een voordracht en kwamen de wetenschapsklassen een aantal keer op bezoek in het laboratorium waar ik mijn onderzoek doe. Ze hielden vorig jaar ook een fundraising-loop, onder andere ten voordele van ons kankeronderzoek. Het is geen toeval,

Ontbijt op de camping met veel gezelschap.

© JOHAN SWINNEN

de grote betrokkenheid van die school, want vorig jaar is een van haar leerlingen helaas aan kanker overleden.

Zij zullen allemaal meelopen of meefietsen vandaag. In kolonne gaat het vanaf de camping richting Dinant, langs de oevers van de Maas. In Dinant houd ik even halt op de Charles de Gaulle Brug, die brug vol gigantische saxofoons, en haal uit de fietstas van mijn begeleiders 3 van de 7 beeldjes die we meenemen op onze tocht. We rusten ze voor de gelegenheid uit met kleine saxofoons. De beeldjes krijgen heel wat bekijks en blijken een goed middel om aan de praat te raken met omstaanders. Al kan ik niet zo lang blijven plakken als ik zou willen, want vandaag staan er 101 km op het programma.

Vanuit Dinant trek ik verder, langs de Maas. Het parcours is grotendeels vlak, hier en daar moeten we door een veld of over bospaadjes. Heel fijn allemaal, tot ik op een punt kom

Met Kristof, Lien en Sara op de Charles de Gaulle Brug in Dinant.

© DAVID LAUWENS

waar ik niet meer rechtdoor kan. Ik sla dan maar links een weggetje in, dat behoorlijk naar boven gaat. In het begin volgen de fietsers nog, maar het pad wordt almaar steiler, en ze haken af. Zij maken noodgedwongen rechtsomkeer, ik ga samen met Kristof door. Ik denk dat we een beetje van ons traject zijn afgeweken, want het is toch wel bijzonder, euh, uitdagend, zal ik maar zeggen, om tot boven te raken. Zo steil, en we blijven maar klimmen. 'Doorbijten!' zegt mijn hart. 'Niet gek doen, rechtsomkeer maken,' fluistert mijn hoofd. Voorlopig haalt mijn hart het.

'Doorbijten!' zegt mijn hart. 'Niet gek doen, rechtsomkeer maken,' fluistert mijn hoofd.

Kristof en ik lopen, of beter gezegd kruipen, verder die steile flank op. Hier en daar zien we haken, die daar bevestigd zijn om je te helpen naar boven te klauteren, om maar te zeggen... Na een halfuurtje komen we boven, op een rotspunt en wow! Wat een beloning, zo'n schitterend zicht over de Maas! Tot zover het goede nieuws, want hier eindigt het

De beeldjes met saxofoon in Dinant.

© DAVID LAUWENS

pad. Voor het geval we er nog aan twijfelden: we zitten helemaal fout.

Terug naar beneden lopen dan maar, veel anders zit er niet op. Nu ja, opnieuw lijkt het veeleer op kruipen. Op handen en voeten – en hier en daar op ons achterste – laten we ons naar beneden schuiven. Veel verder weg kan de heroïek van de langeafstandsloper niet zijn, nee.

Eens beneden doen Kristof en ik heel stoer en zelfverzekerd alsof er niets aan de hand is en we lopen verder. Het is al behoorlijk warm geworden. We steken de Franse grens over. Even later lopen we door een stadje waarvan een straat helemaal overdekt is met kleurrijke parapluutjes. Toch wel echt bijzonder om hieronder onze weg te banen.

Aan het eind van de dag hebben we uiteindelijk 101 km afgelegd. Chapeau voor Kristof, want hij heeft nog nooit eerder zo'n afstand gelopen. Hij heeft zijn grenzen dus gi-gan-tisch verlegd!

David, vast teamlid

Met de fiets een looper volgen, lijkt eenvoudig. Maar op hellingen en wandelpaden, waar Johan nog enigszins door kon, bleek dit met een fiets soms een bijna onmogelijke opdracht. Meerdere malen moesten we in de Ardennen onze fietsen naar boven trekken, terwijl we overeind probeerden te blijven op de glibberige bodem.

Kristof, leerkracht aan de Freinetschool Het Reuzenhuis in Tielt

Twee jaar geleden volgden we de tocht naar Compostela dagelijks in de klas. Het idee kwam om dagelijks wat rondjes te lopen rond de school. We hielden de afstanden bij en maakten een tekening met de weg die Johan nam. Eind juni kwamen we symbolisch aan in Compostela.

In oktober wandelden we een stuk van de Compostelaroute tussen Lichtervelde en Roeselare. Pieter had een tekening voor onze tocht gemaakt en we namen ook een rugzakje mee met brieven van mensen op school. De kinderen overtroffen zichzelf en stapten 21 km. Johan liep ons de laatste 2 km tegemoet. De kinderen wisten van niks en vonden het super om hem te ontmoeten.

De lijfspreuk van Johan, 'als je echt iets wil bereiken, dan kan er heel veel', hing het hele jaar in onze klas. Telkens als er iets moeilijk ging, wees ik ernaar en dat gaf de kinderen moed om door te gaan.

Volgende pagina: Samen met Kristof loop ik door een straat overdekt met kleurrijke parapluutjes. © PIETER SWINNEN

We wilden iets terugdoen en organiseerden een ontbijt voor Compostela. Johan, Annemie en Pieter waren er die dag ook bij. Vol trots overhandigden we hun een cheque van 2200 euro. Tijdens dat ontbijt vertelde Johan ons over zijn nieuwe tocht en nodigde hij Sven en mij uit. Sven raakte een dag voor vertrek geblesseerd en moest Johan noodgedwongen met de wagen volgen. Zelf vertrok ik samen met Johan in Profondeville, op 30 augustus. Ik vond het onwezenlijk dat ik aan Johans zijde langs de oevers van de Maas aan het lopen was. Die dag verlegde ik meermaals mijn sportieve grenzen en liep 101 km mee.

Ik zag iemand met een enorm doorzettingsvermogen, gedrevenheid en een grote missie. Ik vond het straf dat Johan tijdens het lopen nog tijd had om te telefoneren, instructies te geven voor de Facebookpagina, te bedenken hoe ze beeldjes konden fotograferen... Na die 101 km probeerde ik de volgende dag weer mee te lopen. Terwijl Johan niks van spierpijn voelde, moest ik alles uit de kast halen om hem te kunnen volgen. Na 16 km moest ik stoppen. Johan ging zonder verpinken door. 's Middags zagen we elkaar nog even bij de mobilhome. Ik wenste hem veel succes en nam de fijne sfeer mee naar Tielt.

Ook nu heb ik de hele tocht gevolgd met de klas. We keken elke dag naar het filmpje en de foto's. We keken op de kaart waar Johan al zat. We hebben zelf beeldjes in klei gemaakt en die laten bakken. Ze kregen een mooi plaatsje in onze klas en het plan is om ze mee te nemen op uitstappen en er foto's van te maken. De kinderen waren heel erg onder de indruk van het lied van Milo Meskens. Daarom zingen we dagelijks *New Beginning*. Zo sippelt dat gevoel van verbondenheid door in onze klas.

Hartelijk dank, Johan, dat ik er even bij mocht zijn. Je bent een lichtflits in deze wereld van toenemend individualisme. Petje af voor je prestatie en voor een volgende looptocht of ander evenement kan je op mij rekenen.

Vandaag loopt Johan voor... alle mensen

Klas 5 wil graag iedereen steunen die het op een of andere manier moeilijk heeft. We dragen iedereen een warm hart toe en wensen alle mensen het allerbeste toe. Johan, we volgen je fantastische tocht dagelijks en we hebben tonnen respect voor wat je doet. Je project leeft echt in de klas. Elke dag lopen we met de klas wat rondjes rond de school. We hebben al 200 km gelopen. Zodra je einddoel bekend is, wordt dat onze eindbestemming. We maakten zelf beeldjes en ze zullen een mooi plaatsje krijgen in onze klas. In ons spaarpotje verzamelden we 30 euro. De kinderen zijn fier dat we ook een beeldje kunnen kopen. Dit beeldje krijgt straks een ereplaats. Nog veel succes toegewenst voor de laatste week en we blijven jullie volgen.

Klas 5

Bijna op de autostrade

W e zijn in Frankrijk, en dat vieren we met een vrolijke foto van de beeldjes. Ze zijn versierd met een Frans vlaggetje en tricolore haarbandjes. Vanuit Rocroi loop ik verder, opnieuw in het gezelschap van Kristof, die de eerste etappe van deze dag ook nog wil meemaken.

Sven en Lieve zijn aangekomen, vrienden van Kristof, maar ook goede vrienden van Annemie en mij. Zij zijn de ouders van Guust, een lotgenootje van onze Pieter. Ook Guust kreeg op jonge leeftijd een hersentumor. We leerden elkaar kennen bij Villa Rozerood en hielden contact. Villa Rozerood is een zogenoemd 'respijthuis', dat een omgeving creëert waarin niet alleen het zieke kind een gepaste zorgondersteuning krijgt, maar waar zowel dat kind als zijn ouders, broers en zussen de dagelijkse zorgen even achter zich kunnen laten. Guusts ouders waren erbij tijdens mijn vorige tocht naar Compostela, en het is fijn hen ook nu te mogen verwelkomen. Zeker op dit parcours, dat voor een stuk dezelfde weg volgt. De fijne herinneringen borrelen als vanzelf op.

Kristof en ik lopen dus langs paden die mij goed bekend zijn, maar een dag zonder obstakel lijkt ons voorlopig niet gegund. Plots is de weg helemaal gebarriadeerd. We moeten opnieuw rechtsom-

Via een heel grote omweg belanden we op... een autosnelweg.

keer maken, zoals gisteren, en via een heel grote omweg belanden we op... een autosnelweg. Gelukkig zijn Sven en Lieve erbij met de wagen en kunnen zij ons helpen de juiste weg terug te vinden.

We zijn in Frankrijk.

© DAVID LAUWENS

Vandaag ontmoet ik ook de eerste pelgrim, niet toevallig iemand die naar Compostela trekt. Een man uit Tilburg is met een grote rugzak op weg. Ik kan het niet laten, houd even halt en doe ons verhaal.

Verderop wacht me nog een fijne ontmoeting. Veerle, de vrouw met de progressieve spierziekte die ik na een lezing leerde kennen, zit me breed glimlachend in haar rolstoel op te wachten. Enkele vrienden hebben haar tot hier gebracht. Ze straalt zoveel positivisme uit en is één brok levenslust, ondanks haar zware beperkingen. Om haar op deze nieuwe tocht even bij me te hebben, voelt heel bijzonder.

Ik loop verder, onder een toch wel héél warme zon. Van 's morgens tot 's avonds straalt ze. Ruim 30, 32 graden, geeft de thermometer op mijn horloge aan. Heel weinig beschutting te vinden, helaas, wat het soms toch wel erg moeilijk maakt om te blijven lopen. Maar ik ga natuurlijk door en na een tijdje komen twee neefjes van Veerle me tegemoet, Ward

We nemen afscheid van Veerle met een dikke knuffel.

© DAVID LAUWENS

en Jef. Ze lopen een aantal kilometer met me mee. Ze zijn op de terugweg van hun vakantie in het zuiden van Frankrijk, en zijn speciaal gestopt om me een eindje te vergezellen.

Die avond neem ik noodgedwongen afscheid van Veerle. Afscheid nemen van Veerle is altijd iets bijzonders. De eerste keer dat ik haar een knuffel gaf, verontschuldigde ze zich: 'Sorry, Johan, maar ik kan mijn armen niet bewegen, ik kan echt geen knuffel teruggeven.' Dat kan ze wel, ik voel ze toch in ieder geval, en het zijn misschien wel de warmste knuffels die ik ooit van iemand kreeg.

Sara en Lien, leerkrachten aan College Hagelstein

Om 5 uur 's ochtends vertrokken we met kleine oogjes naar een camping in Profondeville. Wat ons te wachten stond, wisten we toen nog niet. We wisten enkel dat we Johan een dag mochten vergezellen op zijn tocht naar een op dat moment nog onbekende bestemming. We voelden ons verbonden door het gemeenschappelijke doel waarvoor we onderweg waren. We ontmoetten nieuwe mensen onder wie Kristof die zijn grenzen verlegde door voor het eerst 100 km te lopen.

Als leerkrachten biologie en chemie zetten we ons samen met onze leerlingen in voor het kankerproject van onze school. Met een deel van de opbrengst van dit project steunen we jaarlijks de onderzoeksprojecten van Johan. Hij inspireert en begeestert onze leerlingen met zijn lezingen. Ook de bezoeken aan zijn labo waar we kankeronderzoek van dichtbij mogen meemaken zijn telkens indrukwekkend. We hebben veel respect en bewondering voor zijn tomeloze inzet voor de strijd tegen kanker. Samen sterk!

Lieve en Sven, vrienden en lotgenoten

Verbondenheid. Dat is wat we de voorbije 8 jaar hebben mogen voelen met Johan, Annemie en Pieter. Niet dat we elkaar maandelijks ontmoeten, maar we weten dat we er zijn voor elkaar. We delen een verhaal – onze kinderen hadden beiden een hersentumor – maar ook onze gevoelens errond: onze angsten en bekommernissen, ons verdriet en onze vragen, onze boosheid om de logheid van bepaalde systemen en bovenal onze blijdschap en dankbaarheid om wie onze jongens zijn. Twee superhelden die ons leren te

genieten van het leven, van elk succesje hoe klein ook en die ondanks de beperkingen telkens een lichtpuntje zien en er blijven voor gaan.

Sinds de ziekte van Guust weten wij dat het nodig is in het hier en nu te leven en te zien wat haalbaar is. Plannen mogen nog zo mooi gemaakt zijn, wanneer Guust een mindere dag heeft, dan passen we ze aan.

Johan nodigde Sven en zijn vriend en collega Kristof uit om een stukje van de nieuwe tocht mee te lopen. Ze twijfelden geen seconde. 31 augustus zou een bijzondere dag worden. Op 30 augustus schoot er iets in Svens rug. Al die trainingen, al die plannen, vielen op dat moment in duigen. Van lopen kon geen sprake zijn. Er vloeiden tranen van pijn, van verdriet en ontgoocheling. Om niet lang daarna de kracht te vinden om onze plannen te wijzigen. Is dat niet net wat onze jongens ons elke dag opnieuw leren?

We gingen een halve dag mee op pad. In de wagen. Dankzij Johans tocht beseffen we des te meer hoe dankbaar we mogen zijn om wat is, veel meer dan verdrietig te zijn om wat niet meer is.

Veerle, spierzieke vol positivisme en levenslust

De vorige tocht naar Compostela beleef ik zo intens dat ik me voorneem: die man wil ik ooit ontmoeten. In november 2018 lukt het me samen met mijn broer naar een van zijn lezingen in Mechelen te gaan. Die avond is het buiten koud, maar het verhaal en de passie waarmee Johan het brengt, zijn leerrijk, af en toe confronterend maar oh zo hartverwarmend.

Na de lezing schuif ik in mijn rolstoel aan om een boek te laten signeren. Door een spierziekte, waarmee ik al 40 jaar leef, ben ik fysiek volledig afhankelijk van derden. Mijn